

JÓDAL KÁLMÁN

Nincs miért

Ti. Kurva parasztok. Szétrúgom az agydaganatos Mengele-koponyátokat.

Agyafúrt vagyok. Fúrógéppel (á la Marina Abramović egykori performansa, csak most egészen tökig) body-art intervenciókat végeztek rajtam. Kifúrták a koponyámat, és mocsári gólyahírt, lila bevonatú rézdrótokat, nyálkás huzalokat, kábeleket, mákgubót hordozó növényféléseket és más, megnevezhetetlen förmedvényeket tömtek a fejecskémbe posztavantgárd akupunktúra címén. A nyáladzó főorvos és a nedvedző patkánypofa nővérke felváltva sértegettek:

-Te szuprematista!

-Te kubo-futurista!

-Te puzzle-értelmiségi!

-Te kimondhatatlan!

Injekciós tűk. Korbácsnyomok, vér az arcon, vér a padlón, fertőtlenítőszer szagával keveredő bélsárbűz, Kacsza Pali-figura a szögesdróton keresztül, miegyéb. Egyszer csak az agg ápolónő kigombolja fehér mundérját. Piros, fémkiegészítőkkal ellátott gumi-bőr domina-öltözék villan ki alóla. A nyakörv szorításától elszorul az ádámcsutkám, fulladozom. A néni cipősarkait nyalogatom, ő pedig egy kutyatálba köp egy darab összerágott banánfalatot. Fekete rúzsos, csókosan aszott, foghíjas ajkai kettéválnak.

-Zabáld!

Gyengéden a hátamra fektet, és a fülembé suttogja:

-Az unokám jut magáról eszembe.

Miközben szemeim vörösén izzanak, ő rituális fellációt végez a sok onanizálástól, használatától impozánsra nőtt büszkeségemen. Egy minősíthetetlen illatú póklény ráül az arcomra, közben a kéjelegve kukkoló orvoscsoport műszerekkel méri a fejemből továbbra is kiálló, ikebanaszerű alternatív fétis és a maradék szürkeállomány interakcióját a jelenlegi XXX. jelenetben. Bennem mélyen hatalmas kutak, visszatérés a semmibe, pipacsérdők, tocsogó pocsolóyák zaja amint elmerülök bennük, hajam leborotválva, nyöszörgök, miközben heréim kiköpik tartalmukat, minden megszűnik, már bőröm sincs, már testem sincs, csak a vágy, a vágy valami, a tökéletesség, vagy, ha más nem, egy újabb cipősarok után. Aztán lemegy a függöny.